

1 Presiune pe prețul gazelor

2 De parcă nu era de ajuns deprecierea accentuată a cursului monedei naționale, iată
3 că "stăpânii" gazelor se dau de ceasul morții cerând imperativ majorarea
4 prețurilor. Măcar cu 10 procente, dacă nu se poate cu saltul la 70 de procente. O
5 tactică abilă. Aceleași tertipuri. Menținerea tarifelor actuale ar aduce
6 distribuitorilor pierderi de 1,5 milioane de lei pe zi. Este drept că pierderea nu
7 prea este justificată. Dar ce mai contează acest lucru, când distribuitorii și-au pus
8 în cap să ne umfle facturile?

9 Au dreptate distribuitorii să preseze pe majorarea tarifelor? Dacă ne raportăm la
10 devalorizarea monedei naționale și a prețului gazelor din import, putem spune că
11 da. Aceasta doar la prima vedere, deoarece gazele din import au o pondere de
12 aproximativ 40 la sută din totalul consumului, restul provine din resursele interne,
13 gaze ale căror prețuri se află sub cele achiziționate din exterior. Deci s-ar putea
14 vorbi despre o compensare. Dar acest lucru pare să nu conteze. De altfel, cei doi
15 mari distribuitori de gaze de pe piața locală, Distrigaz Sud, controlat de grupul
16 Gaz de France, și E.ON Gaz România, au apreciat la finele anului trecut că prețul
17 gazelor pentru populație ar trebui să crească în 2008, ca urmare a majorării
18 tarifelor gazelor din import și a "angajamentelor României de a se alinia la
19 prețurile din blocul comunitar". Din nou, aceeași placă. Uniunea Europeană
20 impune României prețuri similare celor din spațiul unde am aderat. A trebuit să
21 treacă ani ca, în sfârșit, guvernul să recunoască faptul că acea așa-zisă impunere a
22 UE este o gogoriță. Iată ce găsim postat pe site-ul Ministerului Economiei și
23 Finanțelor: "În privința prețului gazelor naturale din producția internă, în Tratatul
24 de Aderare a României la UE nu este inclus niciun angajament pentru alinierea
25 acestuia la prețul gazelor din import; tratatul include exclusiv angajamentul
26 privind aplicarea acquis-ului comunitar". Mai departe, reprezentanții aceluiași
27 minister susțin că în România prețul gazelor naturale pentru consumatori atât
28 industriali, cât și casnici, este la nivelul altor state membre, chiar comparabil cu
29 state al căror consum se bazează în procent de 85-90 pe importuri. În condițiile în
30 care România își asigură 60 la sută din consum din producția internă rezultă că
31 prețul gazelor este mai ridicat.

32 Cererile distribuitorilor de scumpire a gazelor au mai degrabă alte motive, și
33 anume transferarea efortului financiar destinat modernizării rețelei, așa cum s-a
34 stabilit prin contractul de privatizare, în facturi. Acum avem dovada că, prin
35 Tratatul de aderare, România nu are nicio obligație de a majora prețul gazelor la
36 nivelul celor de import. Este un lucru certificat acum de Guvernul României.
37 Problema care apare însă este că în anul 2006, într-o Notă de fundamentare a unui
38 Proiect de Hotărâre de Guvern se preciza clar că statul român s-a angajat față de
39 organisme internaționale și UE să majoreze treptat prețul producției interne de
40 gaze naturale, în fiecare an cu 25 dolari/1000 mc, astfel încât, la data aderării,
41 tariful să ajungă la paritate cu prețul de import. Ce repede se schimbă placa, în
42 funcție de interes.